

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoď ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć ja;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjež knihicziščezěni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž.

Šwjedžen semrjetich.*

Hluboka křutnosć lěha šo džěnka na křesćanške wošady, hdyž swonty i wyšokich wěžow i poslednej njedželu žyrkwiněho lěta šwjedžen semrjetich šaswonjuja. Wšchetož jich mjedžowe synki napominaju: Spominajće na šwojich semrjetich a wopomńće, šo tež wy wumrjecž dyrbiće! A hlej, tynchosć a šrudoba jima wutrobny. Niz jeno nowe, tež stare rany šapocžinaju palicž. Želaza bolosć a džakowna lubosć pohnuwa bohate šyly šawostajenyh, wopřtać šwjecženu rolu Božu a wupřšicž te drohe hórki, pod kotrymiž jich lubi wotpocžuja. Šoho pŕtaće na pohrjebniščezu, wy džěczi, kiž wy tam klecžo ruzy šamacze a tak horze šyly pscheliwacze? Ach, wy pŕtaće šwojeju staršchaju; taj mješchaj waš tak lubo, taj běschaj šo i najwjetšchimi woporami ja waš starałoj, na tymaj wišasche wašcha žyła wutroba; a nětko wotpocžujetaj we šwojimaj rowomaj, nětko štejicze wopušchžene w šwěcze a njewěšče, tak macze šebi wopomhacž; wbohe džěczi! — Šoho ty pŕtašch, křutny mužo, kiž ty tam tak do hlubokich myšlow ponóřeny pschěd tym bělym rowowym kamjenjom štejišch? Ach, ty pŕtašch šwoju mandželsku, kotraž je i tobu wješele a šrudobu džělila, psches šwoju lubosć čzi žiwjenje porjěšchala, je šwojim zunim a čžichim škutkowanjom čzi twój dom pschijomny čžinila, čze w šrudobje trošchtowala, w twojich khorosčach hladała a čzi tvoje džěcžatka šobu wocžahnyčž pomhala. Šandžel šmjercze je

čzi ju wotwjedł i twojeju rukow, tu šwěrnju, lubosćiwu dušchu. Šak šo tebi nětko tak štyšchze! — Šoho ty pŕtašch, želaza žónška, kiž ty tam w žarowanškej draščze psches rynki rowow krocžišch? Ach, ty pŕtašch šwojeho mandželskeho, kotrehož bě šebi wušwolila, šo by i nim psches něžny šwjaš lubosće a šwěrnj šjednocžena psches tutón šwět šchła. Š nim bě šebi šafitarja we wšchěch naležnosčach šwojeho žiwjenja dobyła, a hlaj, blěda šmjercž je čzi tvoju šepjeru šlamala; ta wutroba, kotraž čze tak horzo lubowasche, wjazny njepužoze, a ty šacžuwasch šo nětko tak šamotna, tak wopušchžena! — Šoho ty pŕtašch, stary šchědžiwzo, kiž ty tam, šo we šwojej šlabosći štuleny na kiz šepjerawšchi, i šhablazhmi krocželemi štupašch? Ach, tvoje džěczi, nad kotrymiž mješsche šwoju radoščž, šu čzi do přědka wušchle do wěcžnosće a njemóža čze w twojej šlabosći podpjeracž; tež wot pschěcželow twojeje mlodosće njesteji čzi hižom dawno žadny wjazny po šoku; ty šy i žušbnikom mjes něcžišchim šplahom. Šak je tebi tak čžěžko! Žiwjenja šyty šdychujesch: „Šnježe, wono je doščž!“ a pŕtašch šebi tudy mješchacžko, hdyž mohl wotpocžowacž wot šwojeho džěła.

D čžesčžmy tule bolosć šrudnyh šawostajenyh! Š tymi derje njesteji, kofšiz wo šwojich semrjetich nježela. Tež bolosć žohnowanje wopřschja. Šola to doščž njeje, šo my džěnka na šwojich semrjetich lubnyh i džakownej lubosćzu špominamy, jich rowy i wěnzami pschimy a je šwojimi šylyami macžamy; šo šwoje dušche do šandženyh čžakow ponóřjamy a dopomnjenje na šhubjene šbožo wob-

* Přilubjene natwarjace rozpominanje njedželskeho teksta njeje přišlo. F.

nowjamy. Nimamy dale nicžo hacž dopomnjecža a bñlñy, frudobu a želenje, dha nam bñwjedžen semrjetny wjele žohnowanja njeprschinješe. Wopomniny pschede wschēm, so nam kōždy row nascha sachodnosć prěduje a naß s Božim bñowom najwjetschu wěstosć na semi wuczi, so tudy žane wobstajne městno nimamy. Wschitzu dyrbinu wumrjecž! To wob- bñwēdcža niz jeno poslednja njeđzela w zyrkwinym lēcže, to praji nam padaze liščze a kōžda schēdžiwā włōstka na hłowje, to pschwoła kōžde sachadžaze bñonzo a kōždy džen, kiž so k bñowemu kōnzej nakhiluje. A schto wē, kať bōrsny hižom nascha poslednja hodžina pschiñdže! „Schtož dženß je stromy, czerwjeny, je jutije thory, morjeny.“ Dženka stejisch pschi rowje bñwojeho lubeho a njewēsč, kať bōrsny mōže tež tebje hōrka pschitrymacž. Kaž kōdž na morju njeprschestanje pschistawej napscheczivo jēcž, tať so tež nascha žiwjenśka kōdž s kōždnyu dnjom, s kōždej hodžinu bñmjerczi a rowej bliži.

Ssmjercž pať njeje kōnz, ale pschelhod. Hdže potom pschiñdžemy, na to wotmolw bñebi sam. D njesapomn, precž khwatazy hnadny cžaß k bñowemu wēcznemu sbožu naložicž! Hdž nam row prěduje, so tudy žane wobstajne městno nimamy, dha naß kschiz nad rowom k njebju pokasuje a napomina, so bychmy to pschichodne pytali. Jom bñmy w zusbobje, horkach je nascha domisna. Tudy se bñlñami roshywamy, tam budžemy s wjeßeloscžu žnjecž. Srudnje je, schtož dyrbi w cžaßnym žiwjenju wobydlenie bñwojeho cžela wopuschcizč a nima žane mēschczanske prawo w njebju. Duž je to najnusnische, so pschichodne městno pytamy, tať dolho hacž hiščcže w tutej cžaßnosći pschewyamy. Kschiz nad rowom, kaž pucznik do njebja pokasowazy, naß na nascheho Sbožnika dopominaj, kotryž je bñmjerczi mōž wsat, žiwjenje pať a njesachodnosć na bñwētko pschinjeßl. Jeho kschiz je tōn klucž, s kotrymž je nam wōn tamne pschichodne městno wotanknył. Wrota steja wotewrjene; duž pytajmy s cžaßom, so junu psches nje nuts pōñdžemy do sbožneho Ziona!

Samjeñ.

Ssmjercž bñebi wschitkich žada.

(Spēw s 30 lētneje wōjny, wokoło lēta 1638).

Se žnjecž a bñmjercž jom' rēfaju;

Tōn mōž wot Boha ma.

Dženß wōtsi bñej kožu,

Hdž trawa je s rožu.

Wōn bōrsny naß hubi; —

Hacž nēkom' so lubi?

Sso hladaj, rōžicžka!

Schtož dženß ischcže mlōdne, selene,

Se jutije poßyte:

Tu bñehowe swōncžki,

A zaktowe dōncžki,

Tam wutrobne kwētki —

Ssu nalētne bñwēdku —

Sso hladaj, rōžicžka!

Wschē kwētki, haj tež naliki

Sserp sruba w hrubosczi;

Haj, rōžicžki kraßne

A lilije jaßne,

Tež czerwjene klucže
Žnjecž požnēwa rucže.

Sso hladaj, rōžicžka.

Sso ja kožu tež roswalja

Kaž małojza a rosmarja

Tať njesapomnicžki

A kwētkowe kicžki.

Haj, njeprschepuschczena

Tež kwētku njeje jena.

Sso hladaj, rōžicžka!

Tať frani kroczel sa kroczel

Wschē rōže kwētkow moriczel,

Kiž w sahrodže kčžija,

Sso na polach bñmēja:

Tu bñmjertnicžkow wjele,

Tam kostriancže sele.

Sso hladaj, rōžicžka.

Pschiñdž, žnjecž, so cže njeboju,

Wsmi bñwoju kožu wōtsenu!

Hdž wōn tež mje sbije,

Wōh Knjeß mje saß' žije;

Do Edena wōdži.

Ach, to so mi hodži! —

Sso wjeßel, rōžicžka.

Surij Brōsl.

Nasche kerchowu.

(Skōnczenje.)

Pohrjebnischcža su dženka dželene do wschelach dželow, tať so so na jenyu bñnawo dorosczeni, na druhim dželci a schulste dželci pohrjebaju, wēste mēstna so sa herbste pohrjebnischcža pschewawaja a bñnawo nēfajki kruč je sa samomordarjom postajeny. Cžela so w tych jenotliwych dželach w rnyku porjadu thowaju, so by so žyly rum kerchowa derje wutriebať. Psches to pať husto dosć jedyn rnyk so druhemu cžiscže runa a wotmēnjenje sa wōcžko a sa wkschewjenje dusche pobrachuje. A tola tež pschi wschej harje a swontownym žiwjenju nascheho cžaßa pschimißliwosć k semrjetny, pschenje rowow a hajenje pohrjebnischczow njeje sachlo. Runje w poslednim cžaßu su nēkotre wulke mēsta bñebi kraßne pohrjebnischcža sakožile, na kotrychž mōže duscha sawostajenyh harje wschēdneho žiwjenja wuczeknywschi so derje natwaricž, s lubnymi semrjetnymi so rosmkowjecž a do wēcznosće so pschewadžecž. Mēsto Hamburg je bñebi wulke kraßne pohrjebnischcžo, tať mjenowane Dhlsdorfske zentralne pohrjebnischcžo, sakožilo, kotrež so wulkej sahrodže runa a je se wschēmi mōžnymi rōžemi, schtomami a rostlinami wobdate, pschene a wobhadžene. Wōkebjje wjele so tež wobdžiwā pohrjebnischcžo mēsta Mnichowa (München), tať mjenowany Waldfriedhof. Mēsto Mnichow mjenujžy kupi bñebi pola Solzapfelskreutha lēß, wobstejazy se schmrēkow a jedienkow a tutōn bñebi sa pohrjebnischcžo wußwoli, so by pod jeho halosami abo wōßrjedž schtomow na wuprōßdnjenym mēščze bñwojich semrjetny thowalo. W schmje kať lēcže tuto pohrjebnischcžo tōnßamy cžemno-seleny, thutny napohlad poskicža, a rjenje so s jeho cžemnosće te pohrjebny s pomnikami sbēhaja. Wschische schtomny k wotmjesowanju abo wotmēnjenju wschať naschim bñerbskim pohrjebnischczam s wjetscha pobrachuja. Tam a bñem su bñnadž nēkotre mjenśche schtomny žiwjenja wulke narostke a psches bñwoju kehelej podobnu formu rjany napohlad poskicža. Te njech so po mōžnosći stejo wostaja. Wone wschať maja s dobom do-

F.

pominacj na to nowe žiwjenje, kotrež wěrjazym i rowow nastanje. Wošebje rjenje tež wjetšce rowy a wjetšce šwójbne pohrjebnišcža na lěpnyh pohrjebnišcžu w Mnichowje w lěku rosdželene leža.

Rajke pač šu hewał i wjetšca našce kěrchow? Husťo je šo jim poroškowało, šo šo wone w pošlednišchim čašku bóle kamjeńnym morjam runaja, t. r. šo pschewulke a pschemyškofe kamjeńne abo zementowe pomniki a twary skoro žyly row podušceja. Tak wschał je husťo w městach abo tež hižom druhdy na wšach pola nowšich rowow, šo je žyly row wot kamjenja abo zementa skoro šatłóčeny a šo šo nimale žadny blecžk na nim njenamaka, na kotrymž mohło něšto selene roscž abo hdyž mohła šo i luboscžu někajka kwětka abo róžička šadžicž. Wěšo je šdobne, šo šo kóždemu semrjetemu pomnik staji, ale i tym šo hišcže njetrieba žyly row potajicž. Pohrjebnišcžo tu je rowow dla a niž pomnikow dla. Rač rjenje debja row hišcže te šolidne želešne abo kamjeńne kščiže staršeho čaška, abo tež te kamjeńne platy i napišmom. Ale dženša pyta husťo jedyn druheho pschetrijecž psches prawje nadpadny pomnik, kiž prawje wjele wot šo čžini a wokolne pomniki pschetrijeci, mješ tym pač je njelepy i hubjeneje tworj, husťo i zementa. Tež čorna šchleńza i kałazyhi šwětlyhi piškami, kiž pač šo ša dostojny material ša pomnik njewobhladuje, šo nam hódna nješda. Ša to pač steja w Mnichowje šašo jara rjane drjewjane kščiže. Wěšo šchťož šamože, móže šwojim semrjetym wultotny pomnik stajicž, ale tutón njecž tež je wopradowže wustojny a wumjelški. Pomniki pola naš drje i wjetšca kamjenjecžkač po šwojej myšli abo šwojej wustojnosći tworj, tola dyrbjal jón žarowazy šam šebi i luboscžu wubjeracž abo po šwojim šacžucžu a šwojej luboscži šebi dacž šhotowacž. — Napišmo nješké šycž i pohórsčku, ale kšchecžijanske. Husťo je w Šerbach na pomniku tekst čželneho předomanja špomnjeny. Še semrjeti dobry Šerb byl, ma šo jemu, kaž šo šamo wot šo šrošymi, tež šerbške napišmo na pomnik dacž. Šerbške napišma na kěrchowje šu šnamjo ša to, kač šebi wošadni šwoje Šerbowštwó hišcže waža. W pošlednim čašku šu wone we wschelatich wošadach wobžaromnje šhětro wotebjerake. Šo by to šerbške napišmo tež wopradowže šjes šmyškow bylo, šchťož husťo njeje, njecž šo piškawustojni prasceja, kiž rad radu dadža.

Š čžim ma šo row wobšadžecž? Tu šo nješodži wjele přiódtpišacž, ale njecž šo šadža, šchťož je po šacžucžu a luboscži šawostajenyh, šo by semrjeteho čželščžilo: kwětki, kotrež hewał twoju šahrodu pšcha, hžazinty, zawli, šyrotki, naliki, tulpy, wrjób abo róže atd. Njany šacžišcž tež čžini row, wobrosčeny wot mocha abo ešewja, džiwjeho wina atd. Pšchihodne došč šo nješda, w lěcže row pšchicž i čžinjenyhi kwětkami abo róžemi (i wóška, papjery, liny atd.), mješ tym šo je na šwjedženju semrjetych, hdyž je lišče še šchťomow špadało, hdyž šu wschě kwětki šaschle, a je Woža štwórba kaž wotemrjeta, žyle šdobne a pschihódne, hdyž wotemrjete rjadti rowow šo bljšcže i wudžčłanyhi kwětkami, kotrež šu husťo šaplecžene do šelenyh wěnzow.

Šwjadle wěnzj, wošebje mlodyh rowow, kaž tež wušcžčete kwětki a wschón njerjad ma šo i rowow bórsy šrumowacž, ale niž psches murju kěrchowa šmjetacž, ale šnano do postajeneho šorba a na postajene městó. Pucže kěrchowa maja šo w dobrym rjedže džeržecž. Wulžy wužitna ša hajenje kěrchowa je tež plumpa; w džensnišchim čašku šo wona husťo hižom na najmjěšich pohrjebnišcžach namaka. Dostojnosč pohrjebnišcža, jako čžicheho města wotpocžinka telto lubyh špróžnyh pucžowariow, šebi tež žada, šo šo tam žana hara nječžini, šo tam džecž nješrajka, šo šo tam hušy nješpašu, šchaty nješušča, pšy nješanjeja a šo šo tam tež nješuri. Šotom šo tež žane rowy njetriebaja i šlotom wobdacž, wošebje hdyž je žyly kěrchow hewał derje wobšrodženy; na lěšnym pohrjebnišcžu w Mnichowje je do žyła šašane, rowy i šlotom abo murju wobdacž. — Šóžde pohrjebnišcžo ma šycž ša dušchu

městno pošběhjenja a natwarjenja. Š dobom ma wono špěchowacž myšl ša šwójbu a dom a dopomnjecže na šerbšich pšchuwšnyh, pschecželow a došonjanyh. Šehodla móža šo wošebje tež šwójbne abo šerbške pohrjebnišcža porucžecž, w kotrychž čži, kotšiz šu w žiwjenju šjednocženi byli, tež w šmjercži šebi blisko leža. Dolež někotryškuli pobožny tež rad (w lěcže wječor) na kěrchowje pschebywa, kiž je tam domišnu ša dušchu namakał, by tam jara wužitna byla šawka, šnano pod wššokimaj lipomaj. Šajki kěrchow pač i tym šdžčłanosč dušche špěčuje, kaž tež wošebje luboscž i domišnje a i starodawnym dobrym waschijam. Šajku wocžehnjazu móž ša mlodyh a staryh ma kóždy w dobrym wothladanju štejazy kěrchow! Njecž to waschi wošadni špóšnowaju a šwoju šedžblimosč na njón ščožuja! Dopomnjecže na semrjetych je žohnowanje ša šawostajenyh.

Kř. w K.

Pójmj won na Božu rolu!

Pójmj won na Božu rolu
Tam, hdyž našci lubi špja
W nadžiji, kaž šorna w polu,
Šbóžnoh' šašowidženja.

W šhłódnym šlinje čžichoh' rowa
Drěm jich jima šhuboši,
Šacž we možy šwojoh' šłowa
Wóh jich šašo wubudži.

Raž tam i šórkow wubiwaju
Šrawne kwětki nalětne,
Tak tež i šutow wušamaju
Čžěka šo jich i šwobodže,
Šdyž je jandželow šłoš wola:
Šóječe, jastwa wopušcžčže,
Wšmicže nětko i Wožoh' štoła
Šrónu, myto šwěrnoscže!

Lubje na nich špominajmy,
We wěrje šo pošběhny
Š nim do šbóžnosče a prajmy:
Tu šmy hišcže šputnizy,
Ale domišna nam škwa,
Wól a plačž šo pošhubja,
Wórsy šraduje šo čžila
Dušcha šašowidženja.

Šscheložil Šapleč.

Boži hlóš we šwědomnju.

Šhude pjenješ buch, kaž kóžde lěto, na Domášča hnydom po šemschenju psches šararja wudželene. Wjele jich nješé, jeno 10 hr. Ale šhudych w malej wješzy tež wjele nješé, jeno 3 abo 4. Šajwjazy, mjenuizy pošojzu, došta kaž pschezo, šhuda šilža, potajšim žyle 5 hr. w jenyh šruchu. Žyle lěto šé šo na tutón dar wješšeliša a šebi dolho pschemyšlowaka, šchťo čže šebi wscho ša tutón pjenješ šupicž. Šilža šěšche šjes dwěla najšhudšča wošoba we žykej wšy. Šižom wjele lět šěšche i wudowu byla a šěšche žyle šama. Něšto malo móžesche šebi hišcže šama šašlužicž, šo drje žaneje nušy dale njeměšesche. Šola pač by kóždy ras na Domášča te 5 hr. rada wšala, dolež by i nimi ša džecž šwojeje džowki něšto i hodam šupila. Tež tón šróčž čžyšche pošokdnju do bliščeho městka na wiki hičž, šo by tam to nušne našupowaka. Šižom šěšche wscho na pucž pšchihotowaka, duž šo dopomni, šo hišcže wotenzu šacžiniša nješšesche; pšchetož wona šhjšesche, kač wětr do wotna

storkafche. Duž rucze fwoj korbil f mofchniczkju do khezje staji a rucze po fkhodze horje dobęza a tam wofenzu faczini. Tola to tón krobč trochu hubjenscho džęsche, hacz bęsche febi myfłika a halle nęhdze po 5 mjenfchinach bę fafo delkach. Hifchęze junu, prjedy hacz pſchi woteńdzenju durje fady fo famfny, fa fwojimi pjenjeſami hladafche. Duž — fajfe wuftrózenje! ta mofchniczkja bęsche próbdna, tón pjeczhrimnar bęsche prjecz. Lędma móžeſche to ſapſchijecz, ale to bęsche woprąwdze taf. Wón njebe nihdze wjazy namafacz.

Póbdla fuřod runje drjewe ręſafche. K njemu najprjedy bęžeſche a fo jecho f tſchepotazym hłořom praſcheſche: „Njeje prjedy nęchtó do mojeho domezka ſtupik?“ — „„Haj““, tón wotmolwi, „„wandrowſkeho fym tam runje ſaſtupicz widzał, tón pať bę na męſcze ſafo won a potom f lębu fnowaſche.““ Hifłiny domezť mjenujzy zyłe pſchi lębu ležeſche, lędma 5 mjenfchinow wot njeho. „Tón je mi mój pjeczhrimnar kradnył,“ wuwola nętko Hifłja a počza pľafacz kaž małe džęczjo. „„Haj““, na to fuřod džęsche, „„tu fo njebudze wjele czinicz dacz, tón człowjeť męjeſche jara dołhe nobi, teho taf lohlo ničtó njepopadnje. Ale džięze tola f gmejnftemu pſchedſtejiczerjei a powjeſcze jemu to, fuanano jecho žandarma ſafo popadnje.““ To wſchaf teź Hifłja czinjefche, njemęjeſche pať, fo budze jej to nęſčto pomhacz. Na to f duchownemu džęſche a jemu wſchu fwoju nuſu wufkorzi. Tón bęsche jara hnęwny nad tutej njedufchnoſcžu, runje kaž bęsche jemu woboheje fhudeje žónki žel. Wón fo tehodla roſfudzi, tej žonje naſtatu ſchodu je fwojeje mofchniczkji ſarunacz, njedyrbjať fo tón pjenjeſ wjazy namafacz. Mjes tym pať Hifłji prajefche: „„Phtajcze nętko hiſchęze junu w domje ſa pjenjeſami, a njejſcze je hacz do njedzele namafala, dha pſchińdžcze a powjeſcze mi to ſafo. Se-li je pať tón wandrowſti te fame wſaf, dha budza wone jecho kaž žehliwe wuhlo do ruki paľicz; a hdyž wſcheje węzy hiſchęze fwętnemu fudnikej wuczeľnje, dha Bóh węſcze pſches fwędomnje wótre fłowczko f nim poręczy. Bohu na žane waſchnje njeczęľnje.““

To Hifłju trochu ſmęrowa a wona drje ſrudna, tola męrnifcha domoj džęſche. Na wifl węſo nętko wjazy hič njemóžeſche. Wje- czor pať, hdyž pſchi czmiczzy we fwojej ſtwe fedžeſche, fłyſcheſche fo fo wot wonkach durje ſapraſnychu. W tym fahym wotomif- njenju dołhi człowjeť po dróſy f lębu częerjeſche. Hifłja džęſche do khezje pohladacz, hacz njeje fuanano ſafo paduch abo rubjeźnik pola njeje pobyl. Ale ſčto dha fo jej na ławzy w khezji napſcheczjwo blyſchęczy? Zeje wulki fłęborny pjeczhrimnar. Safo jej fłly do woczow ſtupichu, ale tón krobč fłly wjeľeloſcze. Na męſcze na ſaru fhwataſche a tudy tón wjeľeky podawť pomjedafche, kaž tamna žónſta w pſchirunanju, kotraž džęſche: Wjeľelcze fo fo mnu, ja fym fwoj krofch namafala, fiž bęsche ſhubjenty. Farar pať jej prajefche: „„Njejſhm wam to prjedy rjeť? Swojemu Bohu taf rucze ničtó njeczęľnje; pſchetož na fwęcze njeje jeno człowſta, ale teź bójſta polizija.““

Wón wokoſcheſche je.

Stari fu febi powjedali, fo fo naſch Ebóźnik ženje we fwojim žiwjenju ani pořmęwťnył njeje. Na tole teź raſ w nęczęjim domje ręcž pſchińdže. Mjenfche džęczjo bęsche póbdla a tole wſcho fłlyſchalo. Duž wone na męſcze f fwojemu naney dobehny a rjeťny: „Nje- węčno, nano, to tola njeje mōžno, ſčtož czile tam ręcza; pſchetož małe džęczy fu džę Ebóźnika taf lubo męle; to njebhchu węſcze czinike, hdy budziſche fo wón ženje ani njepořmęwťnył.“

Wſchelake f bliſka a f daloka.

K hłownej ſhromadžifnje fęrbſkeho duchownſtwa pſchifamfny fo hłowna ſhromadžifna lutherſkeho knihowneho towarſtwa. Su wotewri pſchedhnda knihowneho towarſtwa, knjes farar Gólcž-Nate- czanſki. Wón ſdžęli, fo je fo poradziť, noweho kolporteur, knjeſa Schoťtu je Žornoſyť, dohycz, kotryž nętko, hdyž je póľne džęlo doľonjane a ludžo fu domach nadeńcz, naſche wořady pſchekhodžuje. Wón je hižom rjanu liczbu nowych fobuſtawow dohyl, a nadžijamy fo, fo ſmęje daľſchi wuſpęch pſchi fwojim fhodzenju do naſchich fęrbſkich domow. Naſchich lubych fobuſtawow teź prořymy, fo chzyli fwojich fuřodow a ſnathch namoľwicz, do knihowneho towar- ſtwa ſaſtupicz a jim wužitť naſcheho towarſtwa roſfkladowacz. W nowym lęcze fo lubym Szerbam ſafo nowe knihi poľicza. S radoſcžu wſchitzu pſchitomni tu powjeſcž fłlyſchachu, fo je njebo Herta ſwudowjena Wiczaſowa w Janeczach naſchemu knihownemu towarſtwu 300 hr. jako legat wotkaſala. Ze to nętko druhi legat, kotryž je fo naſchemu knihownemu towarſtwu w poľednich lętach doſtať — 300 hr. wot knjenje profeřor Pfuloweje a nętko wot Herty Wiczaſoweje. Njech je to dohry, wubudžazy pſchiklad ja druhich, koľiž móža po fwojim ſamoženju naſchemu waźnemu towar- ſtwu teź nęſčto wotkaſacz, fo mohlo towarſtvo hiſchęze wjazy rjanych natwarjaznych knihi roſſchęricz. Pſchetož wot teho, ſčtož lud czita, wotwiřuje pſchichod luda. To najľępje f teho pofnawamy, taf wjele ſchody fu hižom kaźaze knihi we wutrobach wořebje młodnych naczinike a jich do ſabludzenja, do jaſtwa pſchinjeľke. Knjes pokladnik Tyſcheť na to ſpomina, fo je w Pruſkej Łuźicy liczba fobuſtawow wotebjerala, hdyž je fo teź tam pomęrnje wjele knihow roſpſchedalo. Duž fu lubi knježa duchowni pruſkeje fęrb- ſkeje Łuźicy wutrobnje proſcheni, fo chzyli pſchi ſkladnoſczi fwojich wořadnych na ſamę a waźnoſcž naſcheho knihowneho towarſtwa poľaſowacz. Nowy bibliſti pucźnik, kotryž je knjes farar Wroſaf w Budyſchinku ſafo pſcheczęľniwje feſtajal, fo czifchęczy a budze ſa- počatť dezembra hotowy. K roſdawanju bibliſkeho pucźnika doſtanu te wořady, kotrež je hacz do teho czafa poľelnic pſchekhodžil, nowy ſapiř fobuſtawow. W tych wořadach pať, kotrež hiſchęze pſche- fhodzene njejfu, męľ f roſdawanju pucźnika doľalny ſapiř pľaczicž. Pokladnik knjes duchowny Tyſcheť poda ſlicžbowanje na lęto 1910 a 1911. Swjeľelaze je, fo je towarſtvo, kotrež męjeſche pſchi wofamfnenju poľednjeho ſlicžbowanja nęhdze 300 hr. dołha, tónle zyly wotwjedlo a fo ma po wofamfnenju nęczęſcheho ſlicžbowanja pſches 400 hr. ſamoženja. Wuſpęch je pſches to pſchifchoť, fo je fo rjana liczba knihow fe ſkłada pſchedala. Duž fo teź namjetuje, fo męle fo teź w pſchichodze knihi n. pſch. „Kłoby a ſornjatka“, kotrychž je hiſchęze wjele na ſkladze, pſchedawacz. Knjes pſchedhnda ſkónczi ſhromadžifnu po dlejšchim roſręczenju a wuprajenju myfłow, kotrež budze wubjerť we fwojej bliźſchej ſhromadžifnje do fwojeho wuradženia wjacž f ľępſchemu naſcheho knihowneho towarſtwa.

— Knjes farar Krygar we Łaju fwjeczęſche ſańdženu pónđželu, 18. novembra, fwoj 25 lętny ſaſtojńſti jubilej. Semu doſtachu fo wopokaſma częſcze a luboſcze wot wořady a ſaſtojńſkich bratrow. S Łaſowſkej wořadu pſchejemy, fo chzył Bóh luby Knjes jecho hiſchęze dołhe lęta czileho a ſtroweho ſdžeržecž jako fwęrneho duſchowpaſtyrja we winizy Božej.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale teź we wſchęch pſche- dawarňjach „Serb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtač.